

Chương 1 Bởi chứng chỉ tốt nghiệp đạt loại giỏi của Trường Đại học Nông Lâm, Thảo Dung quyết định trở lại quê mình là thành phố Đà Lạt để tìm một công việc ổn định. Cô đã tìm tới công ty Hoàng Tuấn, là công ty nổi tiếng và uy tín ở thành phố này để xin việc.

Bước đến cửa văn phòng công ty, cô nhẹ nhàng gõ cửa rồi cất giọng dịu dàng:

– Xin lỗi, tôi có thể vào được không ạ?

– Vào đi.

Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong, Thảo Dung không giấu được sự bất ngờ khi thấy trên chiếc ghế của giám đốc là một thanh niên lớn hơn cô độ vài tuổi.

Anh chàng mặc chiếc áo thun bó, quần Jean xanh, mái tóc chải rẽ nhuộm vàng hoe trông có vẻ phong trần lắm.

Cái nhìn ấy chỉ thoáng qua, rồi cô gật đầu theo bản năng và nói thận trọng:

– Chào anh, tôi xin phép được gặp ông giám đốc ạ.

Với bản tính cao ngạo của mình, Hoàng Tú gằn giọng:

– Tôi là giám đốc đây. Cô cần gặp tôi có chuyện gì không?

Trong suy nghĩ của Thảo Dung chắc chắn anh chàng này không phải là giám đốc công ty:

Cô nghĩ giám đốc phải là một người đứng đắn chứ đâu có thái độ hống hách như hấn.

Suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua, rồi Thảo Dung cố tình lặp lại:

– Tôi xin phép được gặp ông giám đốc.

Hoàng Tú gật gù rồi nói với giọng tự tin:

– Có chuyện gì nói đi, tơi sẽ giải quyết cho!

Thảo Dung mỉm cười nhìn anh:

– Anh là giám đốc à?

– Cô không tin sao? Thật đấy!

Biết mình đang bị phá, Thảo Dung rất ranh mãnh:

– Thưa anh giám đốc ... giả, cho tôi hỏi thăm ông giám đốc thật đang ở đâu?

Hoàng Tú cầm tấm bảng hiệu giám đốc trên bàn lên và gõ nhẹ xuống:

– Thấy gì không, cô bé? Có chuyện gì thì nói, anh giải quyết thỏa đáng cho.

– Thật ra, Hoàng Tú đâu có biết chuyện gì ở công ty đâu mà đòi giải quyết ...

Anh đến đây để tìm cha mình là giám đốc Hoàng Tuấn.

Thấy cô gái trẻ, dễ thương anh chọc chơi cho đỡ buồn.

Khuôn mặt xinh xắn của Thảo Dung đã lộ lên vẻ bực dọc. Không dừng lại ở đó, Hoàng Tú tiếp tục trò chơi của mình:

– Anh là giám đốc mà, em không tin sao?

Thảo Dung nghiêm nghị:

– Tôi đâu có khờ đến nỗi phải tin vào những lời nói của anh.

Hoàng Tú chậm rãi:

– Vậy em nghĩ anh làm gì trong công ty này?

Cô nói nhanh:

– Bảo vệ.

– Nếu cuộc trò chuyện thông thường mà ai hạ thấp mình như vậy thì Hoàng Tú đã nổi cáu lên rồi. Đằng này, anh còn bình thân và hơi tức cười vì chuyện này anh cố tình chọc cô ta mà.

Hoàng Tú hỏi nhỏ nhẹ:

– Em tên gì vậy, cô bé?

Đang bực dọc, thoáng nhìn qua gương mặt hất hất lên, cái miệng mỉm mỉm của Hoàng Tú, cô càng ghét thêm. Bây giờ bày đặt hỏi tên. Thảo Dung nổi cáu:

– Hỏi chi vậy?

Hoàng Tú tinh quái:

– Thì bảo vệ phải biết ai vào công ty mình chứ.

Thảo Dung đáp lại:

– Tôi chỉ nói với ông giám đốc, anh không có việc gì phải biết tên tôi.

Có lẽ anh càng khoái chí khi chọc giận được cô ta. Anh lại hỏi với giọng tình cảm:

– Em tên gì nói đi, để gặp lại anh biết mà gọi.

Một tên lạ mặt hồng hách xưng hô "anh em" ngọt quá làm Thảo Dung cảm thấy rùng mình:

– Bỏ cách xưng hô đó đi!

– Vậy thì em nói tên em đi.

Cô tròn mắt nhìn anh:

– Tôi không có tên.

Hoàng Tú cười khan:

– Vậy mai một gặp lại em, anh gọi em là cô bé họ "Võ" ... tên "Danh" nhé.

Thấy mình đuối lý với tên 1èo mép kia, cô quyết định ra về để khỏi phải đôi co với hắn. Chưa bao giờ Thảo Dung thấy mình bực tức và nổi nóng đến như vậy. Ngày đầu đi xin việc của cô kỹ sư trẻ thật là quá xui xẻo ...

Nhớ đến nụ cười và giọng đùa đùa của hắn, cô giận không thể tả ...

– Sáng hôm sau, Thảo Dung dậy rất sớm để đến công ty. Giấc ngủ đêm qua làm cô vui đi phần nào cuộc đụng độ với tên thanh niên cao ngạo đó. Lần này đến công ty thì cô gặp ngay ông giám đốc.

Thảo Dung chỉ gật đầu rồi nói với giọng dịu dàng:

– Cháu ... chào bác ạ.

Ông mỉm cười:

– Chào cháu. Mời cháu ngồi.

Cô ngồi xuống một cách ý tứ rồi nhỏ nhẹ:

– Cháu xin phép hỏi, bác có phải là giám đốc công ty Hoàng Tuấn không ạ.

– Đúng vậy. Bác là giám đốc và Hoàng Tuấn là tên của bác.

Thảo Dung giật mình vì cô đã sơ ý gọi tên ông một cách tron tru như vậy. Cô nhanh nhậy:

– Cháu xin lỗi, cháu không cố ý.

– Không sao cháu à. Tên đặt ra để gọi trong giao tiếp mà cháu.

Qua lời nói của ông, cô thấy ông giám đốc này thật dễ chịu. Cô mỉm cười một cách nhẹ nhõm. Khi cô chưa kịp nói gì thì ông lại nói tiếp:

– Cháu tìm tôi có chuyện gì không?

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

– Cháu vừa tốt nghiệp Đại học Nông Lâm, cháu có nguyện vọng xin về làm trong công ty của bác. Không biết công ty của bác có cần thêm nhân viên không ạ?

Ông Tuấn ngồi trầm ngâm, có lẽ ông đang suy nghĩ về lời gợi ý và câu hỏi của cô. Chưa kịp trả lời câu hỏi đó thì cô lấy từ trong cặp ra một xấp hồ sơ đặt nhẹ nhàng trước mặt ông Tuấn:

Đây là toàn bộ hồ sơ của cháu, xin bác vui lòng xem qua.

Ông lướt nhìn qua tám đơn xin việc rồi đến chứng chỉ tốt nghiệp ông nói với vẻ bất ngờ:

– Cháu tốt nghiệp loại giỏi à?

– Dạ.

– Trước khi tốt nghiệp, cháu được đi thực tập ở đâu?

– Dạ, ở một trang trại thuộc tỉnh Ninh Thuận.

Ông gật gật đầu:

– Ở đó có nhiều trang trại hơn ở đây, vì trong đó có những đồng cỏ mênh mông, thích hợp cho việc xây dựng nhiều trang trại.

Cuộc trò chuyện dừng lại rồi ông Tuấn gọi người giúp việc:

– Chị Ba ơi. Tôi có chuyện cần chị giúp đây!

– Dạ, chuyện gì vậy ông chủ?

– Tôi có khách chị làm giùm tôi hai ly nước.

– Làm nước gì ông chủ?

Ông không trả lời câu hỏi của người giúp việc mà quay sang Thảo Dung hỏi ân cần:

– Cháu dùng nước gì?

– Dạ, nước gì cũng được bác ạ.

– Thôi chị cho tôi hai hai lon Pepsi lạnh.

– Dạ, tôi đi lấy ngay.

– Chỉ một lát sau thì nước đã được mang đến. Ông bật nắp hai lon nước, đặt một lon trước mặt cô rồi mời thân mật:

– Uống chút nước đi cho khỏe, cháu.

– Dạ, cảm ơn bác.

Không khách sáo, Thảo Dung cầm lon nước lên uống một ngụm. Vị ngọt và cái lành lạnh của ngụm nước làm cô thấy dễ chịu. Tự nhiên Thảo Dung cảm thấy thoải mái khi đối diện với ông giám đốc đứng tuổi mà chẳng khó tánh chút nào.

Ông Hoàng Tuấn cũng uống vài ngụm nước, ông lướt nhìn lại tấm chứng chỉ đang cầm trên tay rồi hỏi gặng:

– Cháu tên Thảo Dung à?

– Dạ, tên cháu là Lâm Thảo Dung.

– Cháu bảo vệ luận án tốt nghiệp với đề tài gì vậy?

– Đề tài của cháu là lai tạo giống dê bạch và bò cho nhiều sữa.

– Thế cháu có nguyện vọng vận dụng thực tế đề tài đó không?

Nghe ông Tuấn hỏi, cô cảm thấy rất phấn khởi. Cô trả lời một cách quyết tâm:

– Dạ, nếu có điều kiện, cháu cố gắng đạt được thành công từ đề tài này đấy bác ạ.

Ông Tuấn gạt đầu rồi nở một nụ cười hiền hòa. Trong suy nghĩ của ông, Thảo Dung không phải là một cô gái yếu đuối mà ông còn thán phục tuổi trẻ đầy tâm huyết như cô. Là một sinh viên giỏi, lại rất nhiệt tình với nghề nghiệp, ông có thể hoàn toàn tin vào năng lực của cô. Nhưng ông Tuấn không nói ra điều đó mà lãng sang chuyện khác:

– Quê cháu ở đâu vậy, Thảo Dung?

Cô ngước mặt lên nhìn ông rồi chậm rãi:

– Dạ quê cháu cũng ở Đà Lạt.

– Vậy thì quá tốt rồi. Nhà cháu gần đây không?

– Nhà cháu ở nội thành cách đây khoảng sáu cây số.

– Có vẻ vì bất ngờ, ông Tuấn tròn mắt:

– Sáu cây số à? Nếu được đi làm ở đây có gì khó khăn cho cháu không?

– Cô nhỏ nhẹ:

– Dạ, không có gì ạ?

– Đi làm hơi xa đấy.

– Nếu được đi làm, cháu sẽ cố gắng.

– Bác có ngại cháu sẽ không hoàn thành nhiệm vụ không?

– Tôi tin ở năng lực của cháu.

– Chuông điện thoại reo lên, ông Tuấn bước qua nhắc máy:

– Alô, tôi Hoàng Tuấn đây.

– Aiô, con đây ba.

ông sửng sốt:

- Con đang ở đâu vậy?
- Ở thành phố Hồ Chí Minh.
- Nghe đến đây, ông giận không thể tả:
- Mà đi xa vậy sao không nói cho ba biết?
- Mấy đứa bạn rủ nên con đi luôn. Bây giờ con điện cho ba mẹ đừng trông.
- Thế chừng nào về?
- Dạ tuần sau.
- Ô xa nhà đi đứng e ngại rồi tranh thủ về đây.

Nói xong ông cúp máy. Bước trở lại ghế, ông lắc đầu ngao ngán rồi bực bực với Thảo Dung:

- Con trai bác đấy, hai mươi lăm tuổi rồi mà chưa có nghề gì ổn định cả.

Thảo Dung nhớ lại tên thanh niên hôm qua cô nghĩ chắc hẳn là con trai ông Tuấn.

Cô tò mò:

- Bác được mấy người con?
- Chỉ có mình nó cũng đủ làm tôi với bà nhà mỗi mệt rồi.
- Bác gái làm nghề gì vậy bác?
- Bà tôi chỉ ở nhà trông nom nhà cửa thôi.

Thấy vẻ mặt hơi căng thẳng của ông, cô không dám tò mò nữa. Cô ngồi yên ắng rồi nhìn những ngón tay nhỏ nhắn của mình đan vào nhau. Cô chợt giật mình khi giọng ông Tuấn lại cất lên:

- Cháu có mấy anh em?
- Dạ, nhà chỉ có mình cháu.

Ông lại tiếp tục:

- Ba mẹ cháu làm nghề gì?

Thảo Dung thành thật:

- Ba cháu là nha sĩ, còn mẹ cháu làm giáo viên.

Ông Tuấn thắc mắc:

- Sao cháu không chọn nghề như cha mẹ, mà lại chọn nghề này.

Cô bực bực một cách hồn nhiên:

- Từ nhỏ, cháu hay được cha mẹ chở ra vùng ngoại ô chơi. Cháu rất thích nhìn những đàn bò dê gặm cỏ trên những ngọn đồi xanh biếc. Cháu muốn gặt gũi chúng lắm.
- Cháu có biết về những trại chăn nuôi ở Ninh Thuận, Kon Tum không?
- Dạ, cháu thực tập ở Ninh Thuận, nên cũng có biết về những trang trại ở nơi ấy.
- Ở đó có những trang trại rất lớn, chăn nuôi theo phương thức hiện đại rất phù hợp cho việc thực hiện đề tài của cháu đấy.

– Cháu chỉ muốn làm việc ở quê nhà vận dụng những hiểu biết của mình góp phần thúc đẩy ngành chăn nuôi của địa phương thêm phát triển.

Ông Tuấn mỉm cười. Cuộc nói chuyện dừng lại. Ông thoáng nhìn cô từ đầu đến chân.

Hôm nay Thảo Dung vẫn xõa tóc ngang vai, chiếc áo sơ mi trắng đóng thùng với quần màu vàng nhạt, dưới chân là đôi giày quai hậu thật dễ thương. Nhìn hình thức bên ngoài cũng đủ thấy cô là người nghiêm túc trong công việc và chừng chặc trong giao tiếp. Cách nói chuyện lễ phép nhưng nhạy bén của cô chắc đã làm ông hài lòng lắm.

Ông Hoàng Tuấn là người có quá nhiều kinh nghiệm trong việc tuyển nhân viên. Chỉ hơn nửa giờ trò chuyện mà ông nắm rất rõ về cô Ông đã hài lòng về Thảo Dung một cách toàn diện.

Ông nói như khẳng định:

– Bác đồng ý nhận cháu về làm việc cho công ty của bác.

Thảo Dung mừng rỡ:

– Cháu cảm ơn bác. Bao giờ cháu được nhận việc ạ?

– Cho cháu một tuần chuẩn bị. Ngày mai tuần sau cháu trở lại nhận việc.

– Cảm ơn bác.

– Bây giờ thì cháu có thể ra về rồi đấy.

Thảo Dung dụi dàng:

– Dạ, xin phép bác cháu về.

– Chào cháu.

Đạp từng vòng xe chậm chạp, Thảo Dung mỉm cười một mình. Cô vui mừng không thể tả. Được về làm việc ở quê nhà là niềm mơ ước bấy lâu nay của cô.

Ngày nhận việc đã đến Thảo Dung nôn nao trong lòng một cách khó tả.

Cô thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi nhận việc. Vẫn mái tóc xõa ngang vai, cô thật duyên dáng trong chiếc áo sơ mi trắng quần ống "pat" đen. Ngồi vào bàn phấn, cô thoa lên đôi môi xinh xắn của mình một ít son gió, vẽ vài nét chì lên mày. Cách trang điểm nhẹ thế này 1àm cho khuôn mặt cô thật xinh xắn và đôn hậu.

Bước ra phòng khách, thấy ông Thông và bà Vân đang ngồi đó, Thảo Dung bước đến:

– Ủa. Cha mẹ chưa đi làm sao?

Ông Thông chậm rãi:

– Cha mẹ đang đợi con đấy.

– Dạ, có chi không ạ?

Ông Thông lại nói tiếp:

– Con đã chuẩn bị xong chưa?

– Dạ xong rồi, ạ. Bà Vân bảo với giọng triu mến:

– Uống sữa đi, mẹ đã pha sẵn cho con rồi đấy.

– Con cảm ơn mẹ.

Thảo Dung bưng ly sữa vẫn còn nóng lên, cô thót nhẹ rồi uống từng ngụm.

– Cố uống cho hết rồi hãy đi nha con.

– Dạ.

Như nắm được tâm trạng của con mình, ông Thông lại hỏi:

– Ngày đầu đi làm có cảm thấy hồi hộp không, con gái?

Cô eó gắng nói thật bình tĩnh:

– Dạ, không có gì ạ.

Ông cười xòa:

– Nói thế chứ cha biết, làm sao mà khỏi hồi hộp được.

– Con chỉ hơi hồi hộp, không biết công việc có khó khăn không?

– Không sao đâu con à. Dần dần rồi cũng sẽ quen thôi.

– Dạ.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nói như đạy bảo:

– Vào làm việc ở công ty phải theo hướng dẫn của giám đốc nghe con.

Bà Vân tiếp lời:

– Dẫu sao con cũng mới ra trường chưa có kinh nghiệm, con cần phải học hỏi những người đi trước đây.

Thảo Dung nũng nịu:

– Con biết rồi mà.

– Cha mẹ lo cho con lắm mới nói thế.

– Cha mẹ hãy yên tâm đi, con đã lớn rồi mà.

Ông Thông bước về phía gần Thảo Dung, vỗ nhẹ lên đầu cô:

– Cố lên nha con gái.

– Dạ.

– Thôi, sắp đến giờ rồi, để cha đưa con đi.

– Cha để con tự đi xe đạy, con đã lớn rồi tự lực được mà. Con không muốn làm phiền cha mẹ đâu.

Hai người cùng nhìn Thảo Dung rồi cười thật triu mến:

– Thôi, con đi đi.

– Dạ, thưa cha mẹ con đi.

Thảo Dung nhẹ nhàng dẫn xe xuống thềm nhà, cô chạy chậm dần ra cửa.

Ông Thông và bà Vân vẫn nhìn theo bóng dáng con gái mình.

Rồi đáng Thảo Dung dần dần xa khuất. Đến công ty, Thảo Dung nhìn đồng hồ lúc này gần bảy giờ. Dừng lại ở phòng bảo vệ cô gạt đầu rồi nhỏ nhẹ:

– Xin chú cho phép cháu vào trong.

Ông cười vui vẻ:

– Cô là Thảo Dung?

– Dạ, sao chú biết tên cháu?

– Tôi nghe ông giám đốc báo. Cả tuần nay, trong công ty, ai mà không biết sắp đón nhận nhân viên mới.

Thảo Dung mỉm cười:

Hôm nay cháu đến để bắt đầu nhận việc.

– Cháu hãy đi thẳng đến cuối đường rồi rẽ phải, nơi đấy là nhà để xe đấy.

Gật đầu chào người bảo vệ rồi cô dẫn xe đi theo người chỉ dẫn của ông. Sau khi cất xe cô đi dọc theo hành lang rồi cô rẽ trái đến văn phòng công ty. Lúc đó ông giám đốc cũng vừa mới đến.

Cô gật đầu lễ phép:

– Dạ, cháu chào bác ạ.

Ông Tuấn chậm rãi:

– Chào cháu! Cháu mới đến hả?

– Dạ, cháu mới đến.

Rồi ông lại hỏi như quan tâm:

– Cháu đến bằng cách nào?

Cô thành thật:

– Dạ, cháu đến bằng xe đạp.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nở nụ cười thông cảm:

– Đường hơi xa đấy. Đi bằng xe đạp đến, cháu có mệt không?

Là nhân viên mới, lại nhận được sự quan tâm lo lắng của ông, cô thoáng bối rối. Rồi cô cố gắng trả lời với giọng bình tĩnh:

– Dạ, không sao ạ, – Chìa tay về phía bộ sa lông, ông bảo:

– Cháu hãy ngồi xuống ghế nghỉ một chút cho khỏe đã.

Đặt chiếc cặp xách tay lên bàn, ông quay trở lại ghế ngồi đối diện với cô.

Rót một tách trà, đặt trước mặt cô:

– Cháu uống trà đi.

– Dạ, cảm ơn bác.

Tính ông Tuấn để chịu đối với nhân viên và ông có chút quan tâm đối với cô.

Nhận biết điều đó, bao hồi hộp trong cô trước lúc đến đây đã vơi đi, cô dần dần bình tĩnh rồi trở nên mạnh dạn:

– Cháu mới đến công ty nên chưa quen công việc. Xin bác hướng dẫn cho cháu sẽ bắt đầu bằng những công việc gì ạ?

Ông bình thản:

– Cái công ty cần là sự hợp tác lâu dài của cháu. Không cần phải vội vàng thế đâu.

Ông ngừng lại một lúc rồi lại nói tiếp:

– Cháu cứ bình tĩnh, uống chút nước đi.

– Thế cháu phải bắt đầu như thế nào hả bác?

Ông nhìn Thảo Dung nói như dạy bảo:

– Trước hết, cháu phải nắm được những điều kiện thực tế của công ty chúng ta.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Điều quan trọng là cháu phải làm quen, tìm hiểu những đồng nghiệp cũ, tìm ở họ sự hòa đồng để tạo điều kiện tốt cho sự cộng tác lâu dài sau này.

Thảo Dung nhìn ông Tuấn, cô mỉm cười như hiểu ý:

– Cháu rất hy vọng nhận được sự cộng tác từ các anh chị.

Ông gật đầu đắc chí rồi đứng lên nói như ra lệnh:

– Cháu hãy theo tôi?

Cô lặng lẽ bước theo ông Tuấn' dù rất bối ngỡ trước yêu cầu của ông. Ông Tuấn bước chậm lại đợi cô đi ngang với mình, rồi quay qua nhìn cô:

– Tôi sẽ dẫn cháu đi tham quan trang trại của công ty chúng ta.

Nghe đến đây, Thảo Dung cảm thấy vui mừng một cách khó tả. Cô rất nôn nóng được ngắm những chú bò sữa, những chú dê thật dễ thương mà cô phải gắn bó lâu dài để chăm sóc chúng. Được vào thăm trang trại là mong muốn lớn nhất của cô trước khi đến đây đó mà.

Thảo Dung bối ngỡ trước rất nhiều dãy trại song song nhau nằm giữa đồng cỏ xanh mênh mông bát ngát. Cô quay qua nhìn ông:

– Bây giờ chúng ta vào các dãy trại đó, được không bác?

– Được? Phía trước mặt chúng ta là những dãy trại bò sữa, còn những dãy cuối cùng bên kia là trại dê.

Thảo Dung nhanh nhay:

– Thôi, vào thăm trại bò sữa trước đi bác.

Cô nói xong, ông Tuấn bước đi trước như dẫn đường, rồi cô bước theo sau.

Cô thật thích thú khi thấy rất nhiều khung nhỏ được ngăn cách biệt hên tiếp nhau. Mỗi con bò sữa được ngăn ở mỗi khung riêng biệt. Không giấu được sự thích thú của mình, cô sờ nhẹ lên đầu con bò gần đó:

– Nó được mấy tuổi rồi bác?

– Nó được nhập từ Hà Lan về đây, gần bảy năm rồi. Lúc ấy bác chỉ nhận được mười con thôi.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nói như yêu cầu:

– Cháu hãy lại xem cách lấy sữa kia.

Bước đến, cô chăm chú nhìn những động tác nhịp nhàng của chị công nhân đang lấy sữa. Cô cảm thấy phần khởi lạ thường. Cùng bước theo ông Tuấn, cô cũng tham quan hết dãy trại dê cuối cùng. Cô cảm thấy mệt lả người. Nhìn những đôi cỏ xanh mênh mông quanh khu trại, cô nhìn qua ông:

– Diện tích trang trại mình rộng quá hả bác?

– Vậy mới đủ lượng cỏ cho chúng chớ.

Dừng lại một lúc rồi ông nói tự tin:

Thời gian tới công ty sẽ mua thêm đất phía bên kia dãy đồi để mở rộng trang trại của chúng ta.

Cô mỉm cười nhìn ông Tuấn rồi nói thật nghiêm túc:

– Cháu rất tán phục sự phát triển của công ty chúng ta.

Ông Tuấn mỉm cười rồi nhìn cô nói như thông báo:

Trưa nay, sau giờ làm việc, bác có tổ chức buổi tiệc nhỏ đãi tất cả các anh em trong công ty thay cho buổi cơm trưa.

Thảo Dung bỡ ngỡ:

– Tiệc gì vậy bác?

Tiệc mừng công ty nhân thêm nhân viên mới.

Như hiểu được ý ông Tuấn, cô đề dặt:

– Bác làm long trọng thế, cháu thấy ngượng lắm.

Ông khoát tay:

– Cháu đừng ngượng, chỉ là một bữa ăn nhẹ thôi mà. Mục đích của bác là muốn cháu có dịp ra mắt các anh em trong công ty.

– Bác thật chu đáo quá.

– Cháu rất biết ơn sự quan tâm của bác.

Ông nhìn đồng hồ rồi nói với giọng dứt khoát:

– Thôi, sắp đến giờ rồi, chúng ta trở về đi.

– Dạ.

Nói bước theo ông Tuấn, cô đến ngôi biệt thự sang trọng riêng của gia đình ông. Nó cách văn phòng công ty không xa lắm. Cô thật sự bất ngờ khi mọi người khá đông đúc ngồi quanh bên những chiếc bàn có bày sẵn chén ly tươm tất. Cô thoáng bối rối khi nhận biết có nhiều ánh mắt tập trung nhìn mình. Rồi cô cùng ông Tuấn đến ngồi vào bàn ở gần góc tường nơi có vài người đã ngồi trước.

Chợt có tiếng một người thanh niên vang lên:

– Chào Thảo Dung.

Cô nhìn qua theo bản năng. Thì ra là tên thanh niên hôm nọ cô đã gặp ở công ty. Nhớ lại lần gặp gỡ trước, cô còn giận hờn lắm. Cố dằn lại rồi cô nói thân thiện:

– Chào anh.

Chợt Hải Lâm hỏi dè dặt:

– Hai người quen nhau à?

– Dạ, em đã ...

Thảo Dung nói lí nhí thì bị hấn cướp lời:

– Tôi chỉ biết cô ấy từ sự giới thiệu của ba tôi đấy mà.